

Sammen

Gjennom halvannet år med pandemi, sosial nedstengning, karantener og vaksiner er det mye som har blitt satt på vent og mye som har blitt gjort annerledes.

Våren 2020 ble det nesten en floskel å snakke om «en annerledes vår», men nå som vi har vært gjennom alle årets årstider gjennom denne pandemien, så ser vi at tiden bak oss har vært annerledes og at fremtiden som kommer ut av den er annerledes enn den fremtiden vi trodde vi hadde foran oss for kun et år siden. Vi ser altså at tiden foran oss blir annerledes enn tidligere forventet. En kan si at fremtiden ikke er det den en gang var. Og det er noe vi må ta innover oss når vi sammen må ser fremover.

Psykisk helse

At mange har hatt det tungt under koronatiden er noe vi alle vet. Sosial nedstenging rammer ulikt, urettferdig og uten hensyn til våre styrker og svakheter. Og uten at det er en elendighetskonkurransse å snakke om hvem som har hatt det verst og uten at en dermed skal neglisjere noens smerte, så vet vi at noen av de som har slitt mest i denne tiden er ungdom og unge voksne. Det har vært mange undersøkelser som viser denne dystre virkeligheten gjennom brutalt ærlig statistikk. Mange bor alene i trange hybler og i nye byer uten sitt vante nettverk. Depresjon og angst er blitt dagligdags for mange.

Vi vet også at ungdom og unge voksne er en gruppe som kirken sliter med å holde i nær vårt virke, noe vi ser eksemplifisert gjennom synkende medlemstall i Metodistkirkens barne- og ungdomsforbund. Det betyr ikke nødvendigvis at de ikke har et godt forhold til kirken og ikke anser seg selv som en del av kirken, men vi klarer ikke holde den jevnlige kontakten med dem - de og vi glir bare fra hverandre i hverdagen. Årsakene til dette er mange og sammensatte. Dette er forøvrig ingen ny problemstilling. Allerede i 1978 gav daværende Metodistkirkens Ungdomsforbund (MU) ut pamfletten "Vårt ansvar for menighetsbarna" som tar opp en del av den problematikken. Denne fant jeg nylig i ei bokhylle på gjesterommet hos min bestefar, Åsmund Ilegard, i Halden. Selv om en del av tiltakene som foreslås i pamfletten er utdaterte, så er diskusjonene vi leser om der fortsatt høyst relevante.

Men nå, mer enn noen gang, er det viktig at vi som kirke kjenner vår besøkestid. Ikke fordi vi skal ha som mål å få opp vår egen statistikk. Ikke fordi vi skal profitere på menneskers

behov for tilhørighet, men fordi de trenger oss mer enn noen gang før. Der mange ungdommer og unge voksne kanskje har slitt med å se hva kirken kan tilby dem, har vi nå virkelig mulighet til å vise hva det å være kirke vil si i praksis. Et fellesskap som bryr seg og hjelper til. Som er der for deg. Det å være kirke er å være sammen. Det å være sammen er også et begrep som vi får annet innhold nå enn før; Pandemien har lært oss et utvidet tilhørighetsbegrep som vi som kirke også må lære oss å forstå.

Det er ingen lett jobb å skulle ta fatt på problematikk rundt psykisk helse. Spesielt ikke med mennesker som kanskje en opplever har et perifert forhold til kirken, som kanskje til og med har et perifert forhold til egen tro. Men vi som kirke kan gjøre en forskjell – for mange.

Vi vet også aldersgapet mellom mange av de frivillige og ansatte i kirken kan oppleves som et hinder i kontakt med ungdom og unge voksne. Kanskje vet en ikke helt hva TikTok er og en er usikker på om det er positivt eller ikke å ha swag. Men slik er det mange som har tenkt før også. Det kan godt hende at Eli ikke følte seg helt oppdatert på kjortelmoten og spillene Samuel og vennene holdt på med, men det hindret ham ikke i å være der for Samuel da han trengtes. Og selv om en ikke skal forvente at alle forhold skal bli som Samuel og Elis, så kan vi alle gjøre en forskjell og *være der*.

For mange kan det handle om de små tingene. Å strekke ut en hånd og vise at vi er her kan forandre hverdagen for de som blir kontaktet. Om det er å invitere til samtale, til en gåtur i koronavennlig avstand eller å bli med på et digital arrangement, så kan det å bli sett gjøre en stor forskjell. Dette gjelder ikke bare ungdom og unge voksne, men alle mennesker.

Metodistkirken mot 2030

Det er mye arbeid som ligger bak arkene en leser med tittelen «Metodistkirken mot 2030». Det er også mye arbeid som gjenstår. Det å skulle tenke på fremtiden er ikke alltid enkelt og det er vanskelig å spå hva som skal skje. For eksempel; Hvem var det vel som trodde vi skulle få statlige reguleringer på antall personer vi kunne ha på besøk om man hadde spurt om dette høsten 2019? Og hvem trodde vi skulle avlyse barnetog i Oslo sentrum på 17. mai to år på rad?

Allikevel må vi tørre å tenke fremover og våge å tenke nytt. Jeg har mange ganger hørt: «Dette har vi prøvd før» og «Dette jobbet vi også med da jeg var på din alder» når vi snakker om det å tenke nytt. Men er det nødvendigvis negativt at vi har jobbet med noe før? Er det

negativt at vi har prøvd noe tidligere? Svarene på disse spørsmålene avhenger ofte av hva vi har fått ut av det. Har vi klart å ta lærdom av det? MU-pamfletten fra 1978 omhandler altså flere av de samme tingene som vi nå sier er kritiske punkter for vår kirkes fremtid. 43 år senere så er vi fortsatt der.

Å tenke nytt handler ikke bare om suksesser. Det handler om å ta lærdom. Om vi prøver noe og feiler så er det viktig at vi kan ta lærdom av det; Hvorfor gikk det som det gikk? Og kanskje enda viktigere; Hvis vi opplever suksess så skal vi ikke sole oss i glansen av det, men se på hva det var som gjorde at det fungerte slik at vi kan ta dette med videre når vi skal prøve andre ting senere.

Arbeidet vi har igangsatt har som mål å skulle få alle deler av kirken til å tenke nytt og våge å ta stegene som kanskje kan virke ukjente og uvante. Sentralt i kirkens ledelse har vi allerede begynt å sette "Metodistkirken mot 2030" inn i vår kontekst. Vi skal se på hvordan vi arbeider, samhandler og organiserer oss. Ikke fordi vi skal rive ned alt som har vært og bygge opp alt fra scratch. Ikke fordi vi har mistillit til de som utfører jobben eller skjøtter vervene. Nei, vi gjør det fordi vi ønsker å gi oss alle bedre vilkår for at vi skal lykkes med vårt mål. Vårt mål er, slik kirkeordningen sier det: "å forme disipler for Jesus Kristus slik at verden forandres." Da vil mange, naturlig nok, si at svært få disipler formes av organisasjonsform og møtестruktur. Og det er selvsagt helt rett. Men om vi bruker energien vår på feil ting og ikke klarer dra ut de gode synergiene av all innsats som legges inn, så må vi tørre å se på om vi kan gjøre noe for å lette denne situasjonen.

Vil vi sitte igjen med noe helt nytt og ugjenkjennelig når denne prosessen er over? Neppe. Men forhåpentligvis klarer vi å ta de rette grepene og sette inn forsterket innsats der det trengs. Og forhåpentligvis vil arbeidet som gjøres sentral dermed underbygge alt det fantastisk spennende som lokalmenighetene når jobber med og planlegger.

Sammen i uvissheten

Når alt dette er sagt så er vi tilbake der forrige tale jeg skrev til Årskonferansen startet; Uvissheten og usikkerheten. For fortsatt er det mye som er uvisst for kirken vår fremover, spesielt med tanke på Generalkonferanse, Sentralkonferanse og alt som følger med dette. Kan vi møtes i 2022? Hvordan ser kirken som skal møtes ut?

Selv om uvissheten fortsatt er her og vil være med oss i lang tid fremover så er det viktig at vi holder sammen om vårt felles oppdrag; Forne disipler for Jesus Kristus slik at verden forandres. I møte med uvisshet og usikkerhet må vi ikke ta øynene vekk fra oppdraget vårt, fra det som binder oss sammen.

Vi har kommet hit vi er sammen og det er sammen vi skal ta oss videre herfra.

Siden jeg tidligere nevnte "Vårt ansvar for menighetsbarna" som ble utgitt av Metodistkirkens Ungdomsforbund så velger jeg å avslutte med et sitat fra forordet i pamfletten: "Vi håper rapporten fører til debatt. Men vi håper enda mer at innholdet ikke blir debattert bort. Det er handling vi trenger." Og nå, 43 år senere er dette like sant for min tale; Det er handling vi trenger.

Audun Westad

landslekleder